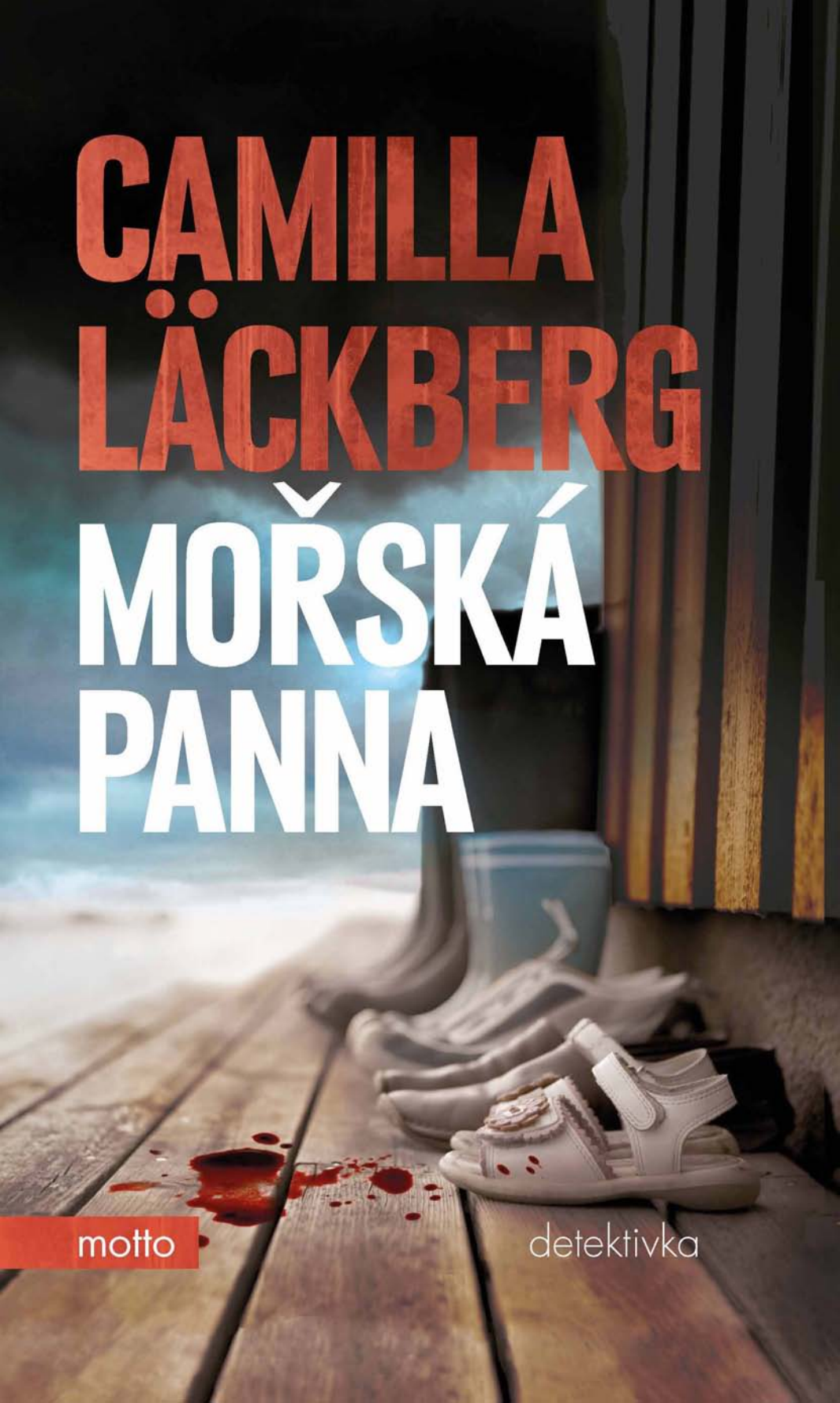
CAMILLA
LÄCKBERG
MOŘSKÁ
PANNA
motto
detektivka

motto

MOŘSKÁ PANNA

CAMILLA LÄCKBERG

Praha 2012

Přeložila Eva Nováčková

Copyright © Camilla Läckberg 2008
First published by Forum, Sweden
Published by arrangement with Nordin agency, Sweden.
Cover art © bürosüd°, München (Munich)
Translation © Eva Nováčková, 2012

ISBN 978-80-7246-671-9

Martinovi
„I wanna stand with you on a mountain“

PROLOG

Věděl, že dřív nebo později to vyjde na světlo. Něco takového nešlo utajit. Každé slovo ho vracelo blíže k tomu nepojmenovatelnému, strašnému, co se tolik let snažil potlačit.

Nedokázal tomu už dál unikat. Rychle kráčel a ranní vzduch mu plnil plíce. Srdce prudce bušilo. Nechtěl tam jít, ale musel. Rozhodl se všechno ponechat náhodě. Jestli tam někdo bude, promluví. Když ne, bude pokračovat dál do práce, jako by se nic nestalo.

Ale když zaklepal, dveře se otevřely. Vešel dovnitř a mhouřil oči v šeru. Proti němu ale nestál ten, koho očekával, nýbrž někdo úplně jiný.

Dlouhé vlasy se jí rytmicky vlnily po zádech, když za ní šel do pokoje. Začal mluvit, ptát se. Myšlenky mu probíhaly hlavou. Nic nešlo podle plánu, ale snad to bylo i tak správně.

Najednou zmlkl. Projela jím tak ostrá bolest, až se mu hlas zlomil uprostřed slova. Pohlédl dolů. Viděl, že z rány po noži prýští krev. Pak nový zásah, nová bolest. Čepel otáčející se v ráně.

Pochopil, že je po všem. Že všechno skončí právě tady, i když toho chtěl ještě tolik dělat, vidět, prožít. Byla v tom jakási spravedlnost. Nezasloužil si svůj krásný život ani všechnu tu lásku, kterou dostal. Ne po tom, co udělal.

Když bolest ohlušila jeho smysly a nůž přestal bodat, objevila se voda. Pohupující se loďka. A ve chvíli, kdy ho obklopilo studené moře, necítil už vůbec nic.

To poslední, co si pamatoval, byly její vlasy. Dlouhé, tmavé.

„Jsou to už přece tři měsíce! Proč jste ho ještě nenašli?"

Patrik Hedström se zahleděl na ženu proti sobě. Pokaždé, když ji viděl, vypadala unavenější a sešlejší. Na policejní stanici v Tanumshede chodila každý týden. Každou středu od té doby, co její muž počátkem listopadu zmizel.

„Děláme všechno, co můžeme. To přece víte, Cio."

Beze slova přikývla. Ruce složené na klíně se jí lehce třásly. Pak na něho pohlédla očima plnýma slz. Nebylo to poprvé, co musel Patrik tomuto pohledu čelit.

„Už se nevrátí, že?" Teď se jí netřásly jen ruce, ale i hlas a Patrik musel přemáhat chuť zvednout se, obejít stůl a položit jí ruku na křehké rameno. Bylo ale zapotřebí, aby se choval profesionálně, proto potlačil své ochranitelské instinkty. Na okamžik se zamyslel nad odpovědí. Nakonec se hluboce nadechl a souhlasil: „Také si to myslím."

Více otázek nepoložila a viděl, že jeho odpověď jen potvrdila to, co Cia Kjellnerová už sama věděla. Její muž se domů nevrátí. Třetího listopadu vstal v půl sedmé, osprchoval se a oblékl, kývl svým dvěma dětem a manželce a těsně po osmé ho viděli jít z domova do práce ve sklenářské firmě. Od té chvíle jakoby se propadl do země. Nedošel na sraz se svým kolegou, s nímž společně dojížděli autem. Zmizel někde cestou mezi domovem nedaleko sportovního hřiště a domem kolegy u fjällbackého minigolfu.

Probírali celý jeho život. Pátrali po něm prostřednictvím jiných policejních stanic, mluvili s více než padesáti osobami jak na jeho pracovišti, tak mezi přáteli a příbuznými. Zjišťovali, jestli neměl dluhy, od kterých by si přál uprchnout, milenku, zpronevěru na pracovišti, cokoli, co

by mohlo vysvětlit, že usazený čtyřicetiletý muž s manželkou a dvěma dorůstajícími dětmi jednoho dne prostě zmizí. Nic nezjistili. Neexistoval žádný náznak, že by odcestoval do ciziny nebo že by se ztratily peníze ze společného konta manželů. Magnus Kjellner se vypařil.

Když Patrik vyprovodil Ciu, opatrně zaklepal u Pauly Moralesové.

„Pojď dál," ozvalo se okamžitě, a když vešel, zavřel za sebou dveře.

„To byla zase ta manželka?"

„Ano," s povzdechem přikývl Patrik a sedl si na židli před Pauliným psacím stolem. Zvedl nohy na stůl, ale když zahlédl Paulin nevrlý pohled, hned je zase položil na zem.

„Myslíš si, že je mrtvý?"

„Zdá se," odpověděl. Poprvé nahlas vyslovil to, čeho se obával od prvních dnů po Magnusově zmizení. „Přece jsme už všechno ověřili a ten chlápek neměl žádný z obvyklých důvodů ke zmizení. Asi prostě jen normálně odešel z domova a pak… je pryč."

„Ale nikde se nenašlo tělo."

„Přesně tak," potvrdil Patrik. „Ale kde máme hledat? Přece nemůžeme procedit celé moře a propátrat všechny lesy kolem Fjällbacky. Musíme jen vyčkávat a doufat, že se někde vynoří. Mrtvý, nebo živý. Jsem momentálně v koncích. A nevím, co pořád říkat Cie, když se tu každý týden objeví a očekává nějakou novinku."

„Ber to jako její způsob, jak se s tím vyrovnat. Má pocit, že něco dělá a nesedí jen doma a nečeká. Já osobně bych z nečinnosti zešílela." Paula vrhla pohled na fotografii, kterou měla vedle počítače.

„Ano, já vím. Ale kvůli tomu to není o nic lehčí."

„To ne, máš pravdu."

Místnost na chvíli ztichla, až se nakonec Patrik zvedl.

„Doufám, že se přece jen objeví, tak či onak."

„Uvidíme," řekla Paula, ale její hlas zněl stejně poraženecky jako Patrikův.

„Jsi jako hroch."

„Anna významně ukazovala na sestřino břicho.

Erika Falcková se otočila k zrcadlu bokem stejně jako Anna a nemohla než souhlasit. Panebože, je obrovská! Vypadá jako ohromná hora zakončená malou hlavičkou, podle níž se dalo identifikovat, o koho jde. Když čekala Maju, byla ve srovnání s tímto obrem jako proutek. Jenomže tentokrát to budou dvojčata.

„Fakt ti nezávidím," utrousila Anna s trochu brutální otevřeností mladší sestry.

„Díky," řekla Erika a šťouchla do ní břichem. Anna jí to oplatila a málem obě ztratily rovnováhu. Mávaly pažemi ve vzduchu a rozesmály se tak, až se opravdu skulily na zem.

„To snad není pravda," zajíkala se Erika a utírala si z koutku očí slzy. „Jsem jako kříženec velryby se slonem."

„Jsem ti za to strašně vděčná, protože si vedle tebe teď aspoň připadám jako víla."

„Jen si posluž," odpověděla Erika a pokusila se vstát. Ale moc to nešlo.

„Počkej, pomůžu ti," nabídla se Anna, ale ztratila rovnováhu a padla znovu na zadek. S plným porozuměním na sebe pohlédly a jednohlasně vykřikly: „Dane!"

„Ano? Co se děje?" zaslechly z přízemí.

„Nemůžeme se zvednout."

„Cože?" volal nahoru.

Na schodech směrem k ložnici se ozvaly jeho kroky.

„Co to tu děláte?" zeptal se pobaveně, když viděl Annu a švagrovou Eriku sedět na zemi vedle zrcadla.

„Nemůžeme se zvednout," vysvětlila Erika co nejdůstojněji a natáhla k Danovi ruku.

„Počkej, přinesu zvedák," dobíral si ji Dan a naznačil, že pro něj zaběhne dolů.

Anna se tak rozesmála, až se musela položit na záda.

„No počkej, třeba to půjde i tak." Dan vzal Eriku za ruku, aby jí pomohl nahoru. „Aúúú…!" zanaříkal.

„Bez těch zvukových efektů, jestli smím prosit." Erika se pracně zvedla.

„Tedy, ty jsi ale obrovská," prohodil Dan a Erika ho praštila do ramene.

„Už jsi mi to řekl nejméně stokrát a nejsi sám. Mohl bys s tím laskavě přestat? Co kdyby ses místo toho podíval na vlastního tlouštíka!"

„Moc rád." Dan pomohl nahoru i Anně a nezapomněl ji políbit.

„No, možná bychom se raději měly věnovat tomu, proč tu jsem," připomněla Erika a popošla k sestřině šatníku.

„Nechápu, jak si můžeš myslet, že bych ti mohla pomoct," kolébala se za ní Anna. „Z mých věcí ti sotva něco bude."

„Co mám dělat?" Erika zoufale hledala mezi ramínky ve skříni. „Křest Christianovy knihy je dnes večer a jediné, co mi doma padne, je Majin indiánský stan."

„Dobře, dobře, něco snad najdeme. Kalhoty, co máš na sobě, vypadají dobře a někde tu mám halenku, která by ti mohla být. V každém případě mně je velká."

Anna vytáhla fialovou tuniku s výšivkou. Erika si sundala tričko a s Anninou pomocí navlékla tuniku přes hlavu. Stáhnout ji přes břicho bylo stejné jako nacpat párek do střívka, ale nakonec to šlo. Otočila se k zrcadlu a kriticky se prohlížela.

„Jsi strašně krásná," pravila Anna a Erika se na odpověď ušklíbla. V současném stavu slovo „krásná" znělo jako utopie, ale aspoň vypadala slušně.

„Ta bude dobrá," usoudila a pokusila se ji zase stáhnout, což bylo možné až s Anninou pomocí.

„Kde se ta sláva koná?" zeptala se Anna, zatímco tuniku znovu uhladila a pověsila na ramínko.

„V Grandhotelu."

„To je tedy od nakladatele hezké, uspořádat takovou slávu pro debutanta," mínila Anna a šla ke schodišti.

„Je to od nich milé. A knížka se na prvotinu neuvěřitelně dobře prodává a budou tam i zástupci médií, aspoň podle toho, co jsem od vydavatelky zaslechla."

„Co si o knížce myslíš ty sama? Předpokládám, že se ti líbí, protože jinak bys ji asi vydavatelství nedoporučovala. Jaká je?"

„Je…," Erika se odmlčela a opatrně scházela za svou mladší sestrou po schodech. „Je magická. Temná a krásná, zneklidňující a silná a…, ano, nejlíp jde asi popsat právě slovem magická."

„Christian musí být přešťastný."

„Ano, to ano." Erika se nad tím slovem zamyslela a šla do kuchyně připravovat kávovar. „Určitě, ale současně…" Zmlkla, aby se nespletla v počítání odměrek kávového prášku. „Byl strašně šťastný, když se vydavatelka rozhodla knihu vydat, ale měla jsem pocit, jako by v něm práce na knize něco probudila. Těžko říct, vlastně ho tak dobře neznám. Ani nevím, proč se s žádostí o pomoc obrátil právě na mě, i když jsem mu pochopitelně ráda vyhověla. S psaním nějaké zkušenosti mám, přestože sama romány nepíšu. Na začátku šlo všechno skvěle, Christian byl pozitivní a otevřený všem návrhům. Ale ke konci se už hovorům o knize vyhýbal. Neumím si to vysvětlit. Je trochu výstřední, nejspíš je to tím."

„Tak to si našel správné povolání," dobírala si ji s vážnou tváří Anna a Erika se k ní obrátila.

„Chceš říct, že jsem nejen strašně tlustá, ale také excentrická?"

„Nerozptyluj se." Anna ukázala ke kávovaru, který Erika právě zapnula. „Káva je lepší, když se do ní dá i voda."

Kávovar souhlasně zanaříkal, Erika ho vypnula a zamračeně pohlédla na svou sestru.

Cia domácí práce vykonávala jen mechanicky. Talíře a příbory opláchla, naskládala nádobí do myčky, odstranila zbytky potravy z odpadu ve dřezu a celý ho pak vyčistila čisticím prostředkem. Potom si namočila hadřík, pečlivě ho vyždímala a otřela kuchyňský stůl od drobků.

„Mami, můžu jít za Sandrou?" Do kuchyně vešla Elin a trucovitý výraz na jejím patnáctiletém obličeji jasně naznačoval, že očekává zamítnutí.

„Přece víš, že to nejde. Večer přijde babička a dědeček."

„Jsou tu pořád! Proč musím být kvůli nim doma?" Hlas teď zněl hádavě a to Cia těžce snášela.

„Chtějí vidět tebe a Ludviga. Snad pochopíš, že by je mrzelo, kdybys nebyla doma."

„Ale to je hrozná otrava! Babička vždycky začne plakat a děda ji napomíná, aby přestala. Já chci jít za Sandrou. Budou u ní všichni."

„Teď asi trochu přeháníš, ne?" namítla Cia. Vymáchala hadřík a rozložila ho, aby uschl. „Nemyslím si, že tam budou všichni, jak říkáš. Můžeš tam zajít jiný večer, až nebudeme mít návštěvu."

„Tatínek by mě pustil."

Cie se sevřel hrudník. Už nemohla dál. Odmlouvání a trucovitost ji zmáhaly. Magnus by si s Elin věděl rady. Uměl by se s takovou situací vypořádat. Ale ona to nezvládala.

„Tatínek tu není."

„A kde je?" zakřičela Elin a začaly jí téct slzy. „Utekl ti? Určitě tě měl plné zuby. Jsi nemožná."

Ciu to omráčilo. Kolem ní jako by se rozhostilo mrtvolné ticho a všechno se propadlo do šedé mlhy.

„Je mrtvý."

Její hlas zazněl cize.

Elin na ni zírala.

„Je mrtvý," zopakovala Cia. Cítila nepochopitelný klid a pocit, že se vznáší nad svou dcerou a zdálky scénu jen pozoruje.

„Lžeš," vyhrkla Elin a hrudník se jí namáhavě zvedal a klesal, jako by právě uběhla mnoho kilometrů.

„Nelžu. Myslí si to policie. Vím, že to tak je." Když teď slyšela vlastní slova, pochopila, že je to pravda. Doposud si ji nechtěla připustit, upínala se k naději. Ale pravda je taková, že Magnus je mrtvý.

„Jak to můžeš vědět? A jak na to přišla policie?"

„Nikdy by nás neopustil."

Elin vrtěla hlavou, jako by něčemu takovému odmítala uvěřit. Ale Cia na ní viděla, že už i ona to ví. Magnus by sám od sebe nikdy nezmizel.

Popošla několik kroků k dceři a objala ji. Elin se vzpírala, ale za okamžik se podvolila a nechala se objímat jako malá holčička. Cia ji hladila po vlasech a dcera plakala stále silněji.

„Psst…," uklidňovala ji Cia. Měla pocit, že oč je její dcera slabší, o to je ona silnější. „Jdi za Sandrou. Já to babičce a dědovi vysvětlím."

Pochopila, že teď už o všem bude rozhodovat jen ona sama.

Christian Thydell na sebe hleděl do zrcadla. Někdy si nebyl jist, co si o sobě má vlastně myslet. Bylo mu čtyřicet. Roky jen pádily a teď viděl muže, který byl už nejen dospělý, ale jemuž dokonce začaly řídnout vlasy na spáncích.

„Sluší ti to." Christian sebou škubl, když se za ním objevila Sanna a objala ho kolem pasu.

„Polekala jsi mě. Nesmíš se tak plížit." Odtáhl jí ruce, a než se k ní otočil, v zrcadle zahlédl její zklamaný výraz.

„Promiň." Posadila se na postel.

„Také ti to moc sluší," řekl a cítil se ještě provinileji, když viděl, jak se po té bezvýznamné pochvale rozzářila. Současně ho to rozčilovalo. Nenáviděl, když se chovala jako štěně, které vrtí ocáskem, jen co si ho páníček povšimne. Jeho manželka byla o deset let mladší než on, ale občas mu připadalo, že rozdíl mezi nimi je dvakrát tak velký.

„Pomůžeš mi zavázat kravatu?" Popošel k ní a ona se zvedla a navyklým pohybem uvázala uzel. Bylo to perfektní hned na první pokus. Pak ustoupila o krok dozadu, aby mohla své umění ocenit.

„Večer budeš mít velký úspěch."

„Hmm…," zamumlal, protože nevěděl, co se od něho očekávalo.

„Mami, Nils mě bije!" Melker přiběhl, jako by ho honila celá smečka divokých vlků, a upatlanýma rukama se chytil nejbližší bezpečné opory: Christianových nohou.

„Kruci!" Christian svého pětiletého syna rychle odstrčil, ale už bylo pozdě. Na obou nohavicích se skvěly zřetelné otisky kečupu ve výšce kolen a Christian měl co dělat, aby zachoval klid. V poslední době mu to šlo čím dál hůř.

„To ty děti nemůžeš hlídat?" zasyčel a demonstrativně si rozepínal knoflík kalhot, aby je mohl svléknout.

„Vyčistím ti to," slibovala Sanna a současně držela Melkera, který se chystal skočit do postele i se špinavýma rukama.

„To asi těžko stihneš, když tam mám být za hodinu. Musím si obléknout jiné."

„Ale…" V Sannině hlase zazněl pláč.

„Postarej se raději o děti."

Sanna zamrkala, jako by jí vyťal políček. Mlčky chlapce uchopila za ruku a vedla z ložnice.

Když odešli, Christian ztěžka usedl na postel. Koutkem oka se viděl v zrcadle. Zatrpklý muž oblečený do saka, v košili s vázankou a slipech a s pokleslými rameny, jako by na nich ležela tíha celého světa. Pokusil se srovnat záda a vypnout prsa. Hned to vypadalo líp.

Dnes je přece jeho večer. Ten mu nikdo nemůže vzít.

„Něco nového?" Gösta Flygare tázavě pozvedl kávovou konvici k Patrikovi, který právě vešel do malé kuchyňky na policejní stanici. Patrik na němou otázku přikývl a sedl

si za stůl. Jakmile Ernst zaslechl, že se bude svačit, celý udýchaný vběhl dovnitř a lehl si pod stůl v naději, že mu tu a tam někdo podstrčí něco dobrého, co svým drsným jazykem okamžitě slízne.

„Tady to máš," Gösta postavil před Patrika hrnek s černou kávou. „Jsi nějaký bledý," poznamenal a zahleděl se na mladšího kolegu.

Patrik pokrčil rameny. „Jsem jen trochu unavený. Maja teď špatně spí a začíná se vztekat. A Erika je z pochopitelných důvodů úplně hotová. Takže je to doma dost pracné."

„A bude hůř," suše konstatoval Gösta.

Patrik se rozesmál. „Ty ale umíš povzbudit. Ano, opravdu to bude horší."

„O Magnusi Kjellnerovi nemáš nic nového?" Gösta odlomil kousek zákusku, diskrétně ho upustil pod stůl a Ernst šťastně bušil ocasem do Patrikových nohou.

„Vůbec nic," Patrik se napil kávy.

„Zahlédl jsem, že za tebou zase byla."

„Ano. Teď jsem o tom právě mluvil s Paulou. Je to takový rituál a asi na tom není nic divného. Jak se má člověk vyrovnat se skutečností, že jeho partner prostě zmizí?"

„Možná bychom měli vyslechnout ještě další lidi," uvažoval Gösta a dál drobil pod stůl.

„Koho máš na mysli?" Patrik slyšel, jak podrážděně jeho hlas zní. „Mluvili jsme s rodinou, přáteli, obešli jsme všechny domy v okolí jeho bydliště, roznesli jsme lístečky s žádostí o informace a o pomoc jsme požádali i místní tisk. Nevím, co víc dělat."

„To ti není moc podobné, házet flintu do žita."

„Ne, a jestli máš nějaký nápad, sem s ním." Patrik už litoval svého ostrého tónu, i když Gösta nevypadal uraženě. „Vlastně jen doufáme, že se někde vynoří mrtvý," dodal přátelštějším tónem. „To je strašné, ale snad potom zjistíme, co se stalo. Vsadil bych se, že nezmizel dobrovolně, a jestli najdeme tělo, budeme mít kde začít."

„Ano, máš pravdu. Je to strašná představa, že nám najednou z vody vyplave tělo nebo ho někdo najde v lese, ale mám stejný pocit jako ty. Musí to být šílené…"

„Nic nevědět, chceš říct?" doplnil ho Patrik a zašoupal nohama, které se mu už pod teplým těžkým psem potily.

„Ano, jen si to představ. Vůbec netušit, kam se milovaná osoba poděla. Jako ti chudáci rodiče, kterým zmizí dítě. Existuje americká webová stránka se ztracenými dětmi. Fotografie a popisy. To musí být hrozné."

„To bych nepřežil," povzdechl si Patrik. Vybavil si svou neposednou dcerku, a představa, že by o ni přišel, byla nesnesitelná.

„O čem si povídáte? Je to tu jako na pohřbu."

Ticho přerušil veselý hlas a přisedla si k nim Annika. Nejmladší z policistů, Martin Molin, přišel hned za ní, přilákán hlasy a vůní kávy z kuchyňky. Nastoupil už po otcovské dovolené na půl pracovního úvazku a využíval každou možnost, jak být s kolegy a pro změnu hovořit s dospělými.

„Mluvili jsme o Magnusi Kjellnerovi," vysvětlil Patrik a naznačil, že tento hovor už právě ukončili. Aby to bylo ještě zřejmější, změnil téma hovoru.

„A co vaše holčička?"

„Právě včera jsme dostali nové fotky," řekla Annika a vytáhla z kapsy několik fotografií.

„Podívejte se, jak je už velká," položila snímky na stůl a Patrik s Göstou si je střídavě prohlíželi. Martin je viděl hned ráno.

„Je opravdu moc pěkná," obdivoval Patrik.

Annika souhlasně přikyvovala. „Je jí deset měsíců."

„Kdy pro ni pojedete?" zeptal se s upřímným zájmem Gösta. Nezapomněl, že i on přispěl k rozhodnutí, když Annika a Lennart uvažovali o adopci. Takže na holčičku hleděl tak trochu jako na svou.

„Nemáme přesné zprávy, ale řekla bych, že asi za dva měsíce," informovala je Annika.

„Čekání vám asi připadá hodně dlouhé," mínil Patrik. Vstal a šel uložit nádobí do myčky.

„Ano, a současně…, už jsme pokročili a víme, že existuje."

„Ano, to máš pravdu," řekl Gösta. Impulzivně položil dlaň na Anničinu ruku, ale hned ji zase stáhl. „Ehm, musím pracovat. Nemám čas na zbytečné řeči," mumlal rozpačitě a zvedl se.

Když vycházel z kuchyňky, provázely ho pobavené pohledy jeho tří kolegů.

„Christiane!" Vrhla se k němu šéfka vydavatelství a sevřela ho v náručí. Zaplavila ho dusivá vůně těžkého parfému. Zadržel dech, aby nemusel vdechnout lepkavý pach. Gaby von Rosenová se rozhodně nevyznačovala diskrétní vůní. U ní bylo vždycky všeho příliš: obrovská záplava vlasů, tlustá vrstva líčidla, spousta voňavky, a vše dovršovalo její oblečení, které se dalo označit – pokud byl člověk hodně laskavý a tolerantní – jako „nápadné". V tento slavnostní večer měla růžové šaty s obrovskými zelenými látkovými růžemi a jako obvykle se nesla na životu nebezpečně vysokých podpatcích. Ale navzdory svému občas trochu směšnému zevnějšku neexistoval nikdo, kdo by šéfku nového švédského vydavatelství nebral vážně. Měla přes třicet let zkušeností v branži a stejně pronikavý intelekt, jako ostrý byl její jazyk. Ti, kteří se dopustili chyby, že ji jednou podcenili, se podobného omylu už nikdy nedopustili.

„Bude to prostě nádhera!" Gaby ho držela od sebe na délku paže a zářivě se na něho usmívala.

Christian se snažil co nejméně dýchat v oblaku vůně a jen přikývl.

„Lars-Erik a Ulla-Lena tady z hotelu jsou naprosto fantastičtí," rozplývala se. „Skvělí lidé. A bufet vypadá skvostně. Opravdu nejvhodnější místo k prezentaci vaší úžasné knihy. Jak se cítíte?"

Christian se opatrně uvolnil z jejího sevření a o krok ustoupil zpět. „Trochu neskutečně, to musím přiznat. Tak dlouho jsem o tom románu uvažoval, a teď…, no, teď jsem tady."

Zašilhal na hromadu knih, které ležely na stole u vchodu. I vzhůru nohama přečetl své jméno a titul knihy: *Mořská panna*. Sevřel se mu žaludek. Opravdu to byla skutečnost.

„Plánujeme to takto," pokračovala a vzala ho za rukáv saka, takže musel za ní. „Začneme schůzkou s novináři, aby si s vámi mohli v klidu popovídat. Jsme velice spokojení s tím, kdo tu bude: dvoje göteborské noviny GP a GT, *Bohusländské* a *Strömstadské noviny*. Není to sice celostátní tisk, ale víc než dostatečně to kompenzují nadšené recenze v časopisu *Svenskan*."

„Jaké recenze?" zajímal se, zatímco ho táhla na malý stupínek, kde s ním zřejmě budou mluvit zástupci tisku.

„Pak vám to povím," slíbila Gaby a usadila ho na židli u zdi.

Snažil se znovu dostat situaci pod kontrolu, ale jako by byl vtažen do odstředivky a nemohl ven. Pohled na Gaby, která už zase pospíchala jinam, ten pocit zesílil. V sále pobíhali lidé z personálu sem a tam a prostírali stoly. Nikdo si ho nevšímal. Na okamžik zavřel oči. Pomyslel na svou knihu, *Mořskou pannu,* na hodiny strávené před počítačem. Stovky, tisíce hodin. Pomyslel na ni – na svou Mořskou pannu.

„Jste Christian Thydell?"

Z myšlenek ho vyrušil něčí hlas. Vzhlédl. Muž před ním stál s rukou nataženou k pozdravu. Postavil se a potřásl si s ním.

„Birger Jansson, *Strömstadské noviny*." Muž postavil na zem velkou tašku s kamerou.

„Dobrý den, posaďte se," pobídl ho Christian, protože netušil, co se od něho očekává. Zapátral pohledem po Gaby, ale viděl jen záblesk ostře růžové barvy jejích šatů někde u vchodu.

„Vypadá to tu velkolepě," řekl Birger Jansson a rozhlédl se kolem sebe.

„Asi ano, " přitakal Christian a pak oba zmlkli a zavrtěli se na židli.

„Začneme? Nebo počkáme na ostatní?"

Christian se na muže bezradně podíval. Proč se ptá zrovna jeho? Nikdy dříve nic podobného nezažil. Jansson si to vyložil jako souhlas a na stolku před nimi zapnul magnetofon.

„Tedy…," začal a povzbudivě na něj pohlédl. „To je váš debut, že ano?"

Christian uvažoval, jestli se očekává ještě něco jiného než prostý souhlas. „Ano, je to tak," potvrdil a odkašlal si.

„Strašně moc se mi líbí," prohlásil Jansson tónem, který jakoby jeho tvrzení zpochybňoval.

„Díky," řekl Christian.

„Co jste jím chtěl sdělit?" Jansson zkontroloval přístroj, jestli se pásek správně odvíjí.

„Co jsem chtěl sdělit? Přesně nevím. Je to historka, kterou jsem dlouho nosil v hlavě."

„Příběh je velice temný. Řekl bych až pochmurný," pokračoval Birger Jansson a pozoroval Christiana, jako by chtěl odhalit jeho nejtajnější myšlenky. „Tohle je váš pohled na společnost?"

„Ani nevím, jestli jsem se v knize snažil zprostředkovat právě vlastní pohled," mlžil Christian a horečně hledal, co důmyslného by mohl říct. Nikdy na své psaní nemyslel tímto způsobem. Příběh mu ležel na srdci hodně dlouho a nakonec ho prostě musel napsat na papír. Ale co jím chtěl říct o společnosti? Ta myšlenka ho nikdy nenapadla.

Nakonec ho zachránila Gaby. Přišla ve skupince s dalšími žurnalisty a Birger Jansson vypnul svůj přístroj. Všichni se navzájem pozdravili a pak usedli ke stolu. Uběhlo pár minut a Christian využil příležitosti, aby se trochu vzpamatoval.

Gaby se snažila upoutat pozornost ostatních. „Vítám vás všechny na setkání s novou vycházející hvězdou na spisovatelském nebi, Christianem Thydellem. Naše vydavatelství je nesmírně hrdé na to, že vydalo jeho román *Mořská panna*, který pokládá za počátek jeho fantastické budoucí spisovatelské kariéry. Christian dosud nečetl žádné recenze, ale já vám s největší radostí mohu sdělit, že dnes vyšly úžasně pozitivní kritiky ve *Svenskan*, *Dagens Nyheter* a *Arbetarbladet*, abych jmenovala aspoň některé. Dovolte mi přečíst několik úryvků."

Nasadila si brýle a natáhla se po hromádce papírů ležících před ní na stole. Na bílém pozadí zářil růžový zvýrazňovač.

„*Jazykový virtuos popisuje zranitelnost drobného člověka, aniž by ztratil cit pro perspektivu.* To je ze *Svenskanu*," upřesnila Gaby, pokývla ke Christianovi a zalistovala v dalších papírech. „*Christian Thydell je současně požitkář i bolestín, když prostou prózou usvědčuje z falše ujišťování o jistotě a demokracii. Jeho slova pronikají krunýřem až do morku kostí a zarývají se do svědomí, když nutí čtenáře číst horečně dál, stejně jako když fakír vyhledává utrpení, přinášející očistnou bolest.* To bylo z *Dagens Nyheter*," poznamenala Gaby, stáhla si brýle a hromádku papírů s recenzemi posunula ke Christianovi.

Nedůvěřivě po ní sáhl. Bylo příjemné slyšet slova chvály, ale po pravdě řečeno moc nechápal, o čem se mluví. On přece napsal jen o ní, vyprávěl o jejím životě. Vkládal do příběhu tolik citu, že pak občas cítil naprostou prázdnotu. Nemluvil o společnosti. Přál si hovořit o ní.

Spolkl protest. Nikdo by to nepochopil, a tak snad bylo správné se nebouřit. Stejně by to nikdy nedokázal vyslovit.

„Zní to úžasně," vysoukal ze sebe a sám slyšel, jak prázdně jeho slova zní.

Pak následovaly další otázky. Další nadšení a úvahy o jeho knize. Cítil, že nedokáže rozumným způsobem odpovědět ani na jedinou otázku. Jak popsat něco, co

vyplňuje život do posledního zákoutí jeho duše? Nebylo to jen vyprávění, tady šlo o samotný boj o přežití. O bolest. Odpovídal, jak nejlépe uměl. Snažil se mluvit jasně a promyšleně. Nejspíš s tím uspěl, protože mu Gaby pochvalně přikyvovala.

Když vypršel čas vyměřený žurnalistům, přál si už jen odejít domů. Cítil se vyčerpaný. Musel ale zůstat v krásné jídelně Grandhotelu, a tak se hluboce nadechl a připravil se na setkání s dalšími hosty, kteří proudili dovnitř. Usmíval se, ale stálo ho to více, než kdo tušil.

„Nemohla bys dnes večer zůstat střízlivá?" zasyčel Erik Lind na manželku, aby to ostatní, kteří stáli kolem nich, neslyšeli.

„Mohl bys dnes večer nechat na pokoji ruce?" odpověděla, aniž by se starala o to, jestli někdo slyší ji.

„Nechápu, o čem mluvíš," odbyl ji. „A mohla bys sešroubovat hlasitost?" Louise svého muže pozorovala chladným pohledem. Jistě, je moc hezký, to nemohla popřít. Kdysi na ni udělal velký dojem. Seznámili se na univerzitě a děvčata na ni závistivě hleděla, když právě ona ulovila Erika Linda. Pak pomalu, ale jistě její lásku, důvěru a respekt promarnil v sexu. Ne s ní, bůh uchovej. Neměl nejmenší problém získávat partnerky pro mimomanželské lože.

„Ahoj, vy jste tu také? To je milé!" Cecilia Jansdotterová se k nim protlačila a oba políbila na tvář. Byla to Louisina kadeřnice a v posledním roce také Erikova milenka. Mysleli si ovšem, že o tom Louise neví.

„Ahoj, Cecilio," usmála se na ni Louise. Byla to milá dívka, a kdyby měla nenávidět všechny, které s jejím manželem spaly, nemohla by zůstat ve Fjällbace. Už před mnoha lety se o to přestala zajímat. Měla přece dcery. A také objevila víno. K čemu by jí byl Erik?

„Je to úžasné, že v naší obci žijí spisovatelé! Nejdřív Erika Falcková a teď i Christian." Cecilia radostí málem poskakovala.

„Četli jste jeho knihu?"

„Já čtu jen hospodářské noviny," řekl Erik.

Louise obrátila oči k nebi. To je typické. Erik předstírá, že nečte knihy.

„Doufám, že jeden výtisk dostaneme," podotkla a přitáhla si úžeji k tělu plášť. Fronta by se měla hýbat trochu rychleji, aby byli brzy v teple.

„Ano, v naší rodině čte akorát Louise. Nemá co jiného na práci, když je celé dny doma. Že, miláčku?"

Louise pokrčila rameny a nechala jízlivý komentář bez odpovědi. Nemělo smysl připomínat, že to bylo Erikovo přání, aby zůstala doma s dětmi. Nebo že se honí od rána do večera, aby zvládla všechny povinnosti a zajistila mu pohodlný domov, který bere jako samozřejmost.

Chvíli povídali a fronta pomalu postupovala dopředu. Nakonec dospěli až k recepci, v šatně si odložili pláště a pomalu vcházeli do jídelny.

Louise zamířila přímo k baru a Erikův pohled se jí propaloval do zad.

„Moc se tam nevyčerpej," nabádal Patrik Eriku a políbil ji. Ta pak se svým obrovským břichem zamířila ze dveří.

Maja trochu zafňukala, když viděla maminku odcházet, ale hned se uklidnila, když ji Patrik usadil před televizi k jejímu oblíbenému dětskému pořadu Bolibompa, kde právě začínal zápas s drakem. V posledních měsících často kňourala, neposlouchala a její temperamentní „ne" by jí mohla závidět leckterá hvězda. Patrik ji tak trochu chápal. I ona jistě cítila napjaté očekávání smíšené s obavami z brzkého příchodu sourozenců. Panebože, hned dvojčata! I když to věděli už od ultrazvuku v osmnáctém týdnu, dosud se s tím úplně nevyrovnali. Někdy ho napadlo, jak něco takového vůbec zvládnou. S novým děťátkem je to vždycky hodně pracné, ale hned se dvěma? Jak člověk může stihnout kojení, ukládání a všechno ostatní? Budou muset také koupit nové auto, aby se

do něho vešly všechny tři děti i s kočárky. A to je vlastně to nejmenší.

Patrik si sedl do křesla vedle Maji a prázdně hleděl před sebe. V poslední době byl stále strašně unavený. Někdy ráno málem nedokázal vylézt z postele. Ale nejspíš na tom nebylo nic divného. Kromě všech povinností doma s vyčerpanou Erikou a s Majou, která se změnila v malé trucovité monstrum, to měl hodně obtížné i v práci. Od té doby, co se dali dohromady s Erikou, měl několik hodně obtížných vyšetřování vražd, a sílu mu ubíral také nekonečný boj se šéfem Bertilem Mellbergem. A teď to zmizení Magnuse Kjellnera. Patrik nedokázal říct, jestli je to jeho zkušenost nebo instinkt, ale byl si téměř jist, že se mu něco zlého stalo. Těžko říct, jestli šlo o neštěstí nebo zločin, ale vsadil by svůj policejní odznak na to, že ten muž už nežije. Těžce se ho dotýkalo pravidelné středeční setkávání s jeho manželkou, která mu pokaždé připadala drobnější a vyčerpanější. Udělali už všechno, co mohli, přesto mu její tvář nešla z hlavy.

„Tati!" Maja ho bez milosti probrala ze zamyšlení. Její malý ukazováček mířil k obrazovce a Patrik okamžitě viděl, co její nespokojenost způsobilo. Musel se do myšlenek ponořit o hodně hlouběji, než tušil, protože Bolibompa už skončila a nahradil ji program pro dospělé, na který se Maja rozhodně nemínila dívat.

„Počkej, hned to spravím," slíbil a navrhl: „Co bys řekla na Pippi?"

Protože filmy o Pippi patřily k Majiným nejoblíbenějším, znal už dopředu odpověď. Vytáhl DVD s Pippi, a když film začal, sedl si vedle dcery a objal ji kolem ramen. Spokojeně se mu zavrtala do podpaží. O pět minut později už spal.

Christian se začínal potit. Gaby právě vyhlásila, že ho za chvíli představí. Jídelna nebyla přeplněná, ale seděla tam dobrá šedesátka natěšených hostů a před každým

ležel plný talíř a sklenka vína nebo piva. Sám Christian do sebe nedostal ani sousto, jen červené víno. Právě vypil třetí skleničku, i když věděl, že by tolik pít neměl. Nedělalo by dobrý dojem, kdyby do mikrofonu zadrhával, až se ho budou vyptávat. Ale bez vína by to nezvládl vůbec. Pohledem těkal po místnosti, když vtom na paži ucítil něčí ruku.

„Ahoj, jak je ti? Vypadáš trochu nervózně." Erika na něho neklidně pohlédla.

„Jsem trochu nesvůj," přiznal a pocítil malou úlevu, že to aspoň někomu mohl říct.

„Já to znám," uklidňovala ho. „Když mě představovali jako debutantku ve Stockholmu, málem mě pak museli z pódia seškrábnout. A z toho, co jsem tam řekla, jsem si nepamatovala vůbec nic."

„Mám pocit, že se mi stane totéž," opáčil Christian a přejel si rukou po krku. Na vteřinu pomyslel na dopisy a zmocnila se ho panika. Zakymácel se a jen díky Erice, která ho přidržela, neupadl.

„Jejda. Asi sis toho dal na kuráž přes míru. Už nic nepij," radila mu, opatrně mu vzala sklenici z ruky a postavila ji na nejbližší stůl. „Uvidíš, že to půjde skvěle. Gaby tě představí, promluví o knize a pak ti několik otázek položím já. A o těch jsme už spolu mluvili. Spolehni se na mě. Jediným problémem bude dopravit mě na scénu."

Rozesmála se a Christian jí přizvukoval. Ne ze srdce a znělo to i trochu křečovitě, ale fungovalo to. Napětí povolilo a cítil, že se může znovu nadechnout. Myšlenky na dopisy odsunul. Dnešní večer mu nic nesmí narušit. Mořské panně umožnil promluvit v románu a teď se s ní vyrovnal.

„Ahoj, miláčku," připojila se k nim Sanna, a když se rozhlédla sálem, oči se jí zatřpytily. Věděl, že to pro ni je velká chvíle. Možná dokonce větší než pro něho.

„Moc ti to sluší," pochválil ji a Sanna hladově sála jeho uznání. Opravdu byla krásná. Věděl, že měl v životě vel-

ké štěstí, když ji poznal. Vydržela hodně, víc než kdo tušil. Nebyla její vina, že nedokázala vyplnit prázdnotu v jeho duši. To nejspíš nemohl nikdo. Objal ji kolem ramen a políbil do vlasů.

„Úžasně vám to sluší," vykřikla Gaby a při chůzi klapala vysokými podpatky. „Dostal jste kytici, Christiane."

Hleděl na květiny, které držela v náručí. Byla to krásná kytice, i když trochu jednoduchá. Bílé lilie.

Ruka se mu nekontrolovaně třásla, když sáhl po bílé obálce, připevněné v kytici. Sotva ji dokázal otevřít a jen napůl vnímal tázavé pohledy žen stojících vedle něho.

Vytáhl kartičku ze silného papíru s textem napsaným ozdobným písmem černou tuší. Zíral na těch několik řádků a pak ho zaplavila tma.

Nic krásnějšího, než byla ona, nespatřil. Nádherně voněla a dlouhé vlasy sčesané dozadu svazovala bílá stužka. Zářila tak, až málem musel přivřít oči. Váhavě k ní přistoupil a netušil, jestli se k ní smí přiblížit. Roztáhla paže na znamení, že ano, proto vběhl do její náruče. Všechno zlé, temné se rozplynulo. Místo toho ho obklopilo světlo, vůně a hedvábně měkké vlasy, které cítil na své tváři.

„Ty jsi teď moje maminka?" zeptal se nakonec a nerad ustoupil o krok dozadu. Přikývla.

„Opravdu?" Čekal, že někdo přijde, všechnu nádheru zničí a ujistí ho, že jen snil. Bytost tak nádherná přece nemůže být maminkou někoho, jako je on.

Ale žádný hlas nezaslechl. Místo toho znovu přikývla a on se už neudržel, choulil se jí v náručí a přál si, aby ji už nikdy, nikdy nemusel opustit.

Někde v koutku mysli se skrývaly i jiné obrazy, jiné pachy a zvuky, ale mizely ve vůni květů a šustění jejích šatů. Přinutil staré nejasné vzpomínky zmizet a nahradil je novou, fantastickou a neuvěřitelnou skutečností.

Pohlédl vzhůru na svou novou maminku a srdce se mu málem rozskočilo štěstím. Když ho vzala za ruku a odváděla pryč, blaženě se usmíval.

„Slyšel jsem, že to včera večer bylo docela dramatické. Na co ten Christian myslel? Opít se při takové příležitosti!" Kenneth Bengtsson přišel do kanceláře pozdě, protože dopoledne měl doma hodně práce. Hodil bundu přes křeslo, ale po Erikově vyčítavém pohledu ji zvedl a pověsil na věšák v hale.

„Ano, bylo to opravdu dost žalostné zakončení večera," souhlasil Erik. „Naopak Louise to pro změnu nepřehnala, takže já s ní podobný zážitek neměl."

„Je to s ní opravdu tak zlé?" zeptal se Kenneth. Erik se mu s osobními záležitostmi nikdy nesvěřoval. Bylo to takové vždycky. Když si spolu hrávali jako děti, i teď, když byli dospělí. Erik se k němu vždycky choval přezíravě, jako by mu uděloval milost tím, že se s ním stýká. Kdyby mu Kenneth neměl co nabídnout, jejich přátelství by už dávno skončilo. To se vlastně stalo v době, kdy Erik studoval na univerzitě a pak pracoval v Göteborgu. Kenneth zůstal doma ve Fjällbace a založil malou účetnickou firmu, která byla každým rokem úspěšnější, protože Kenneth byl velice talentovaný. Věděl o sobě, že není ani žádný krasavec, ani lev salonů, a nedělal si iluze o tom, že by oplýval nadměrnou inteligencí. Dokázal ale zázračně kouzlit s čísly. S ciframi, s aktivy a pasivy dovedl žonglovat jako David Beckham s míčem. Tato schopnost spolu s tím, že na svou stranu dokázal získat i finanční úřad, mu pomohla vzbudit Erikův zájem. A když se Erik rozhodl nastartovat výnosný trh s nemovitostmi na západním pobřeží, stal se jeho poradcem a společníkem. Erik ho pochopitelně odkázal do správných mezí a nechal mu jen třetinu podniku, ne polovinu, jak by správ-

ně měl vzhledem k počátečním vkladům. Ale Kennethovi to nevadilo. Jeho cílem nebylo ani bohatství, ani moc. Byl spokojený s tím, že mohl dělat, co dobře ovládal, a že je Erikovým společníkem.

„Opravdu nevím, co mám s Louisou dělat," utrousil Erik a zvedl se ze židle. „Kdyby nebylo dětí…" Potřásl hlavou a šel si pro plášť.

Kenneth chápavě přikyvoval. Ve skutečnosti věděl, kde Erika tlačí bota. V rozvodu s Louisou mu bránilo pomyšlení, že by se s ní musel podělit o veškerý majetek.

„Jdu se ven naobědvat. Udělám si delší poledne."

„Dobře," řekl Kenneth a pomyslel si: Dlouhé poledne…, jasně.

„Je doma?" Erika stála na schodišti u Thydellových.

Sanna na několik vteřin zaváhala, ale pak ustoupila stranou a pustila ji do domu.

„Je nahoře v pracovně. Jen sedí před počítačem a zírá."

„Můžu za ním?"

Sanna přikývla. „Nevím, co s ním dělat. Třeba uspěješ ty."

Měla trochu trpký hlas a Erika se na ni zahleděla. Vypadala unaveně. Unaveně a ještě nějak jinak, i když přesně nechápala, oč jde.

„Zkusím to." Erika se pracně hrabala po schodech nahoru a podpírala si rukou břicho. I tak malá námaha pro ni byla neúnosná.

„Ahoj," opatrně zaklepala na otevřené dveře a Christian se k ní otočil. Seděl na kancelářské židli, monitor byl černý.

„Včera jsi nás vylekal," řekla a svalila se do křesla v rohu pokoje.

„Jsem trochu přepracovaný," odpověděl. Měl hluboké kruhy pod očima a ruce se mu třásly. „A mám taky starost, co se stalo s Magnusem."

„Určitě nejde o nic jiného?" zeptala se ostřeji, než si přála. „Tohle jsem včera našla. Přinesla jsem ti to." Vytáhla

z kapsy lístek, který byl předtím připevněn na kytici lilií. „Nejspíš upadl."

Christian se podíval na kartičku. „Vyhoď to."

„Co ten vzkaz znamená?" Erika ustaraně hleděla na muže, jehož začala pokládat za svého přítele.

Neodpověděl a Erika se zeptala znovu, měkčeji. „Christiane, co to znamená? Včera jsi velice silně zareagoval. Nesnaž se mi namluvit, že jsi jen přepracovaný."

Stále mlčel, ale ticho přerušila Sanna, která se mezitím objevila ve dveřích.

„Řekni o těch dopisech!"

Zůstala stát na prahu a čekala, až její muž odpoví. Chvíli bylo ticho, ale pak Christian s povzdechem vysunul nejspodnější zásuvku stolu a vytáhl hromádku dopisů.

„Chodí mi už nějakou dobu."

Erika zvedla dopisy a opatrně jimi listovala. Bílé archy s černým písmem. Bez nejmenších pochybností stejný rukopis jako na kartičce, kterou přinesla. I slova zněla povědomě. Různé formulace, ale stejný obsah.

„Je stále s tebou. Nemáš právo na vlastní život. Jen ona."

Erika na něho zmateně pohlédla. „Co se tím myslí? Ty to chápeš?"

„Ne." Odpověď byla rychlá a rozhodná. „Nemám tušení. Pokud vím, nikdo mi nechce ublížit. A nevím, kdo je ta ona. Měl jsem je hned vyhodit," prohlásil a natáhl se po dopisech. Erika mu je ale nedala.

„Měl ses obrátit na policii."

Christian zavrtěl hlavou. „Ne. Určitě se jen někdo chce pobavit na můj účet."

„Tohle mi jako žert nepřipadá. Ani se mi nezdá, že by to tobě připadalo zábavné."

„Taky mu to říkám," připojila se Sanna. „Když pomyslím na děti a všechno ostatní, tak je to dost hnusné. Co když jde o nějakého nemocného člověka, který…?" dívala se na Christiana a Erice došlo, že o tom spolu nemluví poprvé. Ale jen tvrdohlavě vrtěl hlavou.

„Nechci z toho dělat událost."

„A kdy to začalo?"

„V té době, co ses pustil do románu," odpověděla místo něj Sanna a její muž na ni rozčileně pohlédl.

Pak připustil: „Ano, asi tou dobou. Před půl druhým rokem."

„Může to mít souvislost? Existuje v knize nějaká skutečná postava nebo událost? Někdo, kdo by se cítil ohrožen tím, že o něm píšeš?" Erika stále na Christiana upřeně hleděla a jemu to nebylo vůbec příjemné. Tuto konverzaci si rozhodně nepřál.

„Ne, nemá to nic společného s románem," popřel a sevřel rty. „Nikdo by se v něm neměl poznat. Přece jsi rukopis četla. Měla jsi pocit, že je to autobiografie?"

„To bych opravdu neřekla," připustila a pokrčila rameny. „Ale vím, že člověk v rukopise vždycky směšuje skutečnost s fikcí, ať vědomě, nebo podvědomě."

„Já rozhodně ne," vybuchl Christian a prudce odstrčil židli od stolu. Erika pochopila, že by měla odejít, a snažila se zvednout z křesla. Jenomže to nešlo a zvládla akorát bezmocně supět. Christianův přísný výraz trochu změkl a natáhl k ní ruku, aby jí pomohl.

„Prostě nějaký úchyl slyšel, že píšu knihu, a rozhodl se pobavit," zabručel klidnějším hlasem.

Erika nevěřila, že jí říká celou pravdu, ale v každém případě to byl jen její pocit, který neměla ničím podložený. Snad si Christian nepovšimne, že dopisů má místo šesti už jen pět. Cestou ven k autu jeden vsunula do kabelky. Sama nechápala, že se toho odvážila, ale když Christian trucuje, musí to vyzkoumat sama. Tón dopisů byl nenávistný a tušila, že její přítel je v nebezpečí.

„Musela jsi někoho odřeknout?" Erik chňapl rty po její bradavce. Zasténala a na posteli ve svém malém bytě se svíjela vzrušením. Svůj salon měla příhodně blízko v přízemí domu.

„To by se ti tak líbilo, abych kvůli tobě odříkala zákaznice," zasmála se. „Proč si myslíš, že jsi pro mě tak důležitý?"

„Je snad něco důležitějšího než právě tohle?" Olizoval jí prsa a ona ho přitáhla na sebe, neschopná dál čekat.

Potom ležela s hlavou na jeho paži a jeho vlasy ji lechtaly na tváři.

„Měla jsem divný pocit, když jsem tě včera večer viděla s Louisou."

„Hmm…," zamumlal a zavřel oči. Neměl nejmenší chuť diskutovat o manželce ani manželství s milenkou.

„Mám ji ráda," pokračovala Cecilia a pohrávala si s jeho chlupy na prsou. „Kdyby věděla, že…"

„Nic neví ani vědět nebude," skočil jí do řeči a nadzvedl se. „Nikdy se nic nedozví."

Cecilia na něho pohlédla a Erik ze zkušenosti přesně věděl, kam diskuse povede.

„Dříve nebo později se to dozvědět musí."

Erik v nitru hluboce vzdychl. Že každá vždycky musí mluvit o tom, co bude potom! Přehodil nohy přes okraj postele a začal se oblékat.

„Ty už jdeš?" zeptala se ublíženě a to ho ještě víc rozčililo.

„Mám moc práce," řekl krátce a zapínal si košili. Ulpěl na něm pach sexu, ale osprchuje se až v práci. Pro takovéto příležitosti tam měl rezervní prádlo.

„Bude to vždycky takové?" Cecilia napůl ležela v posteli a Erik neodolal a pohlédl na její nahé tělo. Prsy se jí zvedaly nahoru a tmavé bradavky ztuhly chladem v místnosti. Rychle změnil názor. Vlastně do kanceláře ani tolik nespěchá a neměl by nic proti dalšímu kolečku. Možná ji teď bude muset trochu přemlouvat, ale napětí, které už cítil v těle, mu signalizovalo, že by to mohlo stát za to. Sedl si zpět na okraj postele, nasadil smyslnější hlas i pohled a pohladil ji po tváři.

„Cecilio," začal a pokračoval slovy, která mu jako tolikrát předtím automaticky splývala ze rtů. Když se k němu přitiskla, cítil její tvrdé prsy a začal si znovu rozepínat košili.

Po pozdním obědě v restauraci *Sklípek* Patrik zaparkoval před nízkou bílou budovou, která by nikdy nevyhrála žádnou cenu v architektonické soutěži. Zastavil se v recepci policejní stanice.

„Máš návštěvu," informovala ho Annika a pohlédla na něho přes okraj brýlí.

„Kdo to je?"

„Nevím, ale je moc hezká. Možná trochu plnější, ale bude se ti líbit."

„Cože?" Patrik zmateně uvažoval, jestli se z Anniky náhodou nestává dohazovačka. Jsou tu přece samí šťastně ženatí muži.

„Sám uvidíš, sedí u tebe," pokračovala Annika a mrkla na něho.

Patrik otevřel dveře do kanceláře. „Ahoj, miláčku, co ty tady děláš?"

V židli pro návštěvy před jeho psacím stolem seděla Erika a roztržitě listovala v týdeníku *Policista*.

„Kde jsi byl tak hrozně dlouho?" spustila bez odpovědi. „Takhle vypadají ty tvoje hektické dny v práci?"

Patrik se jen ušklíbl. Věděl, že ho Erika ráda popichuje.

„A co tu děláš ty?" zeptal se znovu a posadil se. Naklonil se k manželce přes stůl a opět si uvědomil, jak je krásná. Vzpomněl si, jak ho poprvé navštívila na policejní stanici – tehdy šlo o vraždu její kamarádky Alexandry Wijknerové – a usoudil, že od té doby ještě zkrásněla. Občas si to v honičce všedního dne neuvědomoval. Běžný život se smrskl na rutinní věci: jít do zaměstnání, odvézt dcerku do školky, vyzvednout ji, nakoupit a pak večer unaveně polehávat před televizí. Plnou silou si uvědomil, jak velice Eriku miluje. Teď seděla v jeho kanceláři,

zimní slunce jí ozařovalo plavé vlasy a pod srdcem nosila jejich dvě nová děťátka. Věděl, že si tuto chvíli zapamatuje do konce života.

Došlo mu, že přeslechl, co mu řekla, a musel ji požádat, aby to zopakovala.

„No, byla jsem dopoledne za Christianem."

„Jak mu je?"

„Docela dobře…, snad je jen trochu otřesený. Ale…" Kousla se do rtu.

„Ale co? Domníval jsem se, že pouze trochu přebral a byl nervózní."

„Ano. Ale to není všechno." Erika z kabelky vytáhla plastový sáček a podala mu ho.

„Tu kartičku měl v kytici, kterou mu včera někdo poslal. A dopis je jeden ze šesti, co mu přišly během půl druhého roku."

Patrik se na manželku dlouze zadíval a začal otevírat sáček.

„Bylo by lepší, kdybys ho přečetl bez vytáhnutí. Já i Christian jsme na něj už sáhli a víc otisků tam být nemusí."

Znovu na ni pohlédl, ale udělal, co navrhovala, a opatrně přečetl text na kartičce i dopisu přes průhledný plast.

„Jak si to vysvětluješ?" Erika se posunula, ale okamžitě musela líp rozdělit váhu, když pod ní židle zanaříkala.

„Zdá se to jako výhrůžka. I když nepřímá."

„Ano, vnímám to podobně. Ale Christian určitě také, i když se to snaží bagatelizovat. Nechtěl dopisy policii vůbec ukázat."

„A jak tedy…?" Patrik významně pozvedl sáček.

„No, víš…, nějak mi omylem spadl do kabelky." Naklonila hlavu na stranu a snažila se vyhlížet kajícně, ale její manžel na to nenaletěl.

„Takže tys ho Christianovi ukradla."

„To přece nemůžeš říct…, jen jsem si ho na chvíli půjčila."

„A co budeš s tím… vypůjčeným materiálem dělat?" tázal se, i když odpověď dobře předem znal.

„Někdo Christianovi zjevně vyhrožuje. Viděla jsem na něm, že se bojí. Bere to vážně, i když nechápu, proč nechce zajít na policii. Nemohl bys diskrétně zjistit, jestli by se nedalo z dopisu a kartičky něco poznat?" žadonila Erika a Patrik předem věděl, že s ní prohraje. Když něco opravdu chtěla, nemohl jí odmítnout, to byla jeho draze vykoupená zkušenost.

„Dobře, dobře," pozvedl dlaně nahoru. „Vzdávám se. Podívám se na to. Ale nebude to stát na prvním místě mého seznamu priorit."

Erika se usmála. „Díky, miláčku."

„Jdi si teď domů pořádně odpočinout," řekl a neodolal přání ji políbit.

Když odešla, nerozhodně si pohrával se sáčkem. Mozek mu moc nepracoval, ale něco se v něm přece jen pohnulo. Christian a Magnus byli přátelé. Mohlo by to…? Nápad sice hned potlačil, ale tvrdošíjně se mu vracel. Pohlédl na Magnusovu fotku, připevněnou na stěně. Mohla by tu být souvislost?

Bertil Mellberg před sebou tlačil dětský kočárek. Leo jako obvykle spokojeně seděl a občas v úsměvu ukázal dva spodní zoubky. Ernst dnes musel zůstat na stanici, jinak chodíval spořádaně vedle kočárku a střežil, aby nikdo neohrozil toho, kdo byl v centru jeho zájmu. Aspoň v Mellbergově rozhodně.

Mellberg nikdy netušil, že by něco takového mohl k někomu cítit. Od chvíle, kdy se dost nechtěně zúčastnil porodu a pochoval chlapečka jako první, ho měl malý Leo pevně v hrsti. Jistě, i Leova babička mu dokázala rozehřát srdce, ale přece jen nejdůležitější osobou v Mellbergově světě se stal tento malý človíček.

Jen nerad nyní kráčel Mellberg k policejní stanici. Vlastně se v poledne o chlapečka měla postarat Paula,

protože jeho maminka Johanna si šla něco zařídit. Ale když se ukázalo, že Paula musí odjet za ženou, jejíž bývalý muž se rozhodl, že „si to s ní vyřídí", Mellberg se rychle nabídl, že se s chlapečkem projde. Teď se s ním vracel zpět. Hluboce záviděl Paule, že bude brzy čerpat rodičovské volno. On sám by klidně trávil s Leem mnohem více času. Ostatně, možná to není špatný nápad. Jako dobrý šéf by měl svým podřízeným umožňovat, aby se rozvíjeli. Kromě toho přece Leo potřebuje hned od začátku mužský vzor. Se dvěma matkami a žádným otcem na obzoru by měli všichni myslet na chlapcův prospěch a dohlédnout, aby dostal šanci učit se od pořádného chlapa. Například někoho takového, jako je on sám.

Mellberg zatlačil bokem do těžkých dveří na stanici a táhl kočárek za sebou. Annika se rozzářila, když je uviděla, a Mellberg se dmul pýchou.

„Copak? Ty jsi byl na procházce?" zajímala se a zvedla se, aby mu pomohla s kočárkem.

„Ano, holky potřebovaly malou výpomoc," řekl a opatrně dítěti stahoval kombinézu. Annika ho pobaveně sledovala. Zázraky se dějí.

„Tak pojď, synku, podíváme se, jestli tu je maminka," žvatlal Mellberg a zvedl Lea.

„Paula se dosud nevrátila," oznámila mu Annika a šla si sednout zpět ke stolu.

„No, to je škody, musíš se ještě chvíli spokojit s dědečkem," pravil spokojeně Mellberg a s Leem v náručí zamířil ke kuchyňce.

To byl nápad děvčat, když se před dvěma měsíci přistěhoval k Ritě, že by se mu mohlo říkat „dědečku". Využíval každé příležitosti, aby to slovo mohl vyslovit, zvykat si na ně a radovat se z něho. Dědeček Bertil.

Ludvig měl narozeniny a Cia se snažila předstírat, že to jsou normální narozeniny. Třináct let. Tolik času už uplynulo od chvíle, kdy v porodnici se smíchem konstatova-

la, jak jsou si otec a syn podobní. Roky podobu nesmazaly, spíše naopak. Teď kvůli ní nedokázala ve chvílích nejhlubšího žalu na Ludviga ani pohlédnout. Měl stejně hnědozelené oči a plavé vlasy mu v létě zesvětlely až málem do běla. S otcem měli stejnou stavbu těla a pohyby. Vytáhlý štíhlý chlapec s dlouhými pažemi, které připomínaly Magnusovy, když ji sevřel v objetí. Dokonce i dlaně měli stejné.

Třesoucí se rukou psala Cia Ludvigovo jméno na dort. To byla další věc, kterou měli s otcem společnou. Magnus by mohl celý dort sníst sám, ale neztloustl by ani o gram. Jí stačilo, když z dálky jenom pohlédla na skořicový šnek, a už přibrala půl kila. Teď ovšem byla tak štíhlá, jak o tom vždycky snila. Od chvíle, kdy Magnus zmizel, z ní kila přímo padala. Jídlo jí s každým soustem rostlo v ústech. A v útrobách jí nepřetržitě od probuzení až do ulehnutí ležel těžký kámen, takže skoro nedokázala jíst. Přesto se o svůj vzhled ani v nejmenším nezajímala, sotva na sebe mimoděk pohlédla do zrcadla. K čemu, když tu Magnus není?

Někdy si přála, aby jí zemřel před očima. Aby ho postihl srdeční infarkt nebo přejelo auto. Cokoli, jen kdyby věděla, co se stalo. Zařizovala by pohřeb, notáře, všechny ty praktické záležitosti, které se musí zajistit, když někdo zemře. Žal by mírnila povinnost a časem by ho nahradil trvalý pocit ztráty, smíšený s krásnými vzpomínkami.

Ale všechno bylo jinak. Kolem ní se nacházela prázdnota. Neměla, jak žít dál.

Už celé měsíce nedokázala chodit do práce.

Pohlédla na dort. Písmo se slilo do nepravidelných hrbolů, které kryly marcipán, a jméno nešlo přečíst. Nezdařený pokus jako by ji připravil o poslední síly. Opřela se zády o lednici a rozplakala se.

„Maminko, neplač už." Cia ucítila na rameni ruku. Magnusovu. Ne, Ludvigovu. Potřásla hlavou. Přítomnost